

"tak teda povídáme, přeháníme, jak vypadala naše veselá cesta domů: Po té co byly v Šárovcovu Lhotě vypity Dušíny a Mirek byl odvezen směr Řevnice, jsme udělali (jak se později ukázalo) naprosto zásadní, nebo chcete-li osudovou chybu, tj že se objednala ještě jedna runda piv a dalo několik fotbálků se servírkou. Bylo vyhlédnuto, že vlak jezdí ve 28 každou hodinu. Pak se pomaloučku polehoučku a v náladě vyjelo, kolik h bylo, nevím. Ideální počasí, a přes rozpačitý začátek jsme chytli tempíčko a skrzevá Ostroměře a Nové Bydžovy jsme se hbitě prosmýkli jako pověstná lasička. Hmmm. Ačkoliv jsme v sedlech svých bicyklů odváděli fantastické penzum práce, ukousli jsme si příliš velké sousto, a čím dál víc bylo jasné, že tenhle vlak v půl (asi devátý) v Chlumci prostě nestihnem, nakonec chybělo cirka 10 minut, zkrátka nebyť posledního piva a fotbálků, stihlo by se to jak nic. V Chlumci jsme k naší smůle zjistili, že žádný vlak za hodinu už nejede, tenhle co ujel, byl zkrátka definitivně poslední a přes to nejede vlak. Pak už jenom zcela šílený přípoj přes Hradubice. Jejda jejda jejda. V tu chvíli jsme byli za pitomce, co si nedokážou ohlídat, kdy že jim jede poslední vlak. Dopadli jsme tu jak místní sedláci, a to jen kvůli naší blbosti. Takže plán B, vydat se dál na jih směrem k hlavní trati. Jenže ani v Týnci n/L už tou dobou nic nezastaví, jak záhy zjišťujeme, zkrátka za deset deset už nejede nic. Nezbývalo než jako zkušený lodivod zavelet směr Kolín, což jak se nakonec ukázalo, nebylo úplně nejbliž, ale je to jediné možné řešení. No, hlavně že nemusíme potupně někoho volat, ať pro nás přijede, to už to snad radši dojedem až do Prahy na kolech. Projeli jsme Převýšovem (to je ta vesnice kde Slavie pár let zpátky ostudně prohrála 3:0 v poháru) a skrze další řitě a po dlouhé pasáži se tmou na krku jsme uviděli ceduli Kolín 22 km, což nás ani trochu nenaplňovalo optimismem. A tak jsme aspoň z maršálské torny vytáhli poslední tatranky a všelijaké světla. A dál jsme uháněli k Labi směr Týnec, kde to celkem slušně jelo. Od Týnce dál po nějaký polostátovce na Kolín což trvalo asi 100 let, zkrátka nekonečná rovinka za tmy, kde některým jedincům už znatelně docházely síly. Aspoň že tu byl minimální provoz. Námi vyhlédnutý vlak měl naštěstí už předem známé 20 min zpoždění, za což jsme byli celkem rádi, anžto jsme k nádru dorazili ve 22:36 tj těsně před plánovaným odjezdem. Takhle byl čas v klidu koupit lístky a zkusit najít i něco k snědku, jenže všude bylo zavříno. Až na Miro Kebab před nádražím. I když Ázerbájdžánci už měl mít třičtvrtě hodiny ofiko po šichtě, otevřeno stále bylo a kebaby a tortily byly naše. Dekadence tohoto počínu byla završena stylově plechovkovým Bráníkem, připadali jsme si jako v Rumunsku - vágus styl. Ve vlaku jsme to měli pěkně na háku, naše bicykly si pěkně visely (povinná rezervace a zbývaly přesně 3 místa pro naše kola), metro se stihne, v dobré náladě vychutnáváme dobroty z Miro Kebabu a nějak nechápe, že je možný takhle přijet z Milíčevse. Konec dobrý, všechno dobré a nechme se překvapit, co dalšího neočekávaného bude příště. Kolu zdar."